van scherts, zelfs op bitteren toon.

Marie zou de rij opstellen wanneer 't woord ervoor van den uitkijk kwam.

„Maar dit is een vrouw, heel alleen. Ze gaat voorbij — ze komt hierheen. Kunnen Willy en Toos niet naar de deur loopen want ik durf niet uitscheiden met uitkijken!"

„Gaan jullie beiden," commandeerde Marie, het hoofd van het kleine gezin. Willy en Toos, de tweelingen, deden gewoonlijk alles samen.

„Zeg aan wie 't ook is dat we niets noodig hebben."

„We hebben niets noodig," prevelde een van de tweelingetjes verlegen.

„Arme schaapjes," zei de vrouw, maar maakte geen aanstalten om weg te gaan. „Ik ben de nieuwe huishoudster," zei ze met een vroolijk lachje. „Je wil toch de nieuwe huishoudster niet wegzenden? Ik ben juist gekomen om jullie te helpen in orde maken voor — voor de nieuwe moeder."

„Stiefmoeder," verbeterden onmiddellijk de tweelingetjes. „Kom maar binnen, dan zullen we Marie roepen. We dachten dat er niemand meer kwam en we hebben zelf moeten koken, — hemeltje, ik ben blij dat u gekomen bent."

JUIST GESNAPT.

Verleden week gelukte het een onzer fotografen H. K. H. Prinses Juliana op een alleraardigst moment te kieken. De Prinses liep te wandelen met haar geleidster, toen zij bij de woning van den tuinbaas van H. M. de Koningin gekomen, opeens hard naar binnen liep. *(foto Van Tol).*

„Houden jullie van flensjes?" vroeg de nieuwe huishoudster. „Van die dunne, met veel krenten? Want ik weet ze te bakken."

„Marie, Marie, kom gauw beneden! Ze is er en ze zal flensjes voor ons bakken. Met veel krenten! Kom gauw!"

„Willy, Toos, wat bedoelen jullie toch!" Marie kwam met een bleek, verschrikt gezicht beneden. Als ze eens gekomen was en de tweelingen ontvingen haar zóó, met open armen — monden!"

„Het is de nieuwe huishoudster en dit is Marie," stelden de tweelingen voor. Dadelijk kwam Marie's kleur terug. Ze stak een klein, slank handje uit „U bent wel — ik bedoel u bent héél welkom." Toen ontmoetten hunne oogen elkaar en ze lachten. Het was een opluchting voor Marie te lachen, na al die ernstige dagen. Ze had een gevoel alsof haar zware taak van haar schouders op die van de vreemde vrouw gleed. Nu behoefde ze niet meer bezorgd te zijn over den hoest van Duimpje of over 't eten. Met een impulsieve beweging greep Marie de hand van de huishoudster en drukte die. „Ik moet je nog vertellen dat ik vandaag je vader gesproken heb. Hij heeft zijn plannen veranderd en komt pas Zaterdag thuis. We hebben nog bijna een week om alles voor hem in orde te maken. Denken jullie niet dat we in een week klaar kunnen komen?" Ze was bezig zich van hoed en mantel te ontdoen en lachte ze beurtelings toe. Ze mochten haar dadelijk graag.

„Ga maar naar boven en zeg aan Broer dat hij niet meer behoeft uit te kijken. Zeg hem dat hij beneden komt; hij houdt ook veel van flensjes!" Marie lachte. „Ik geloof dat wij allen bijna uitgehongerd zijn; ik heb 't huishouden gedaan!"

„Ja, ij heeft voor ons gekookt," riep een van de tweelingen terwijl ze samen de trap ophuppelden om Broer te roepen. En er was iets in den toon waarop 't kind dat zei dat Marie en de vreemde vrouw weer deed lachen, waardoor een nieuwe band ontstond. Ze verdrongen zich om haar heen, verlangende kennis te maken en meer nog om de flensjes verwezenlijkt te zien. Een dekte de tafel, terwijl de anderen, door Marie voorgegaan, de huishoudster over haar nieuwen werkkring inlichtten.

„Het is heerlijk dat we nog bijna een week hebben, is 't niet?" zei Annie. „Natuurlijk willen we vader zien," voegde ze er snel bij, „maar 't is een heele geruststelling nog een poosje van de stiefmoeder bevrijd te zijn."

„Waarom? — bijt ze?" vroeg de huishoudster met een onschuldig gezicht. „Ik had er vroeger een en die beet niet."

„Had u 't land aan haar?" viel Marie ineens uit. Heel zacht kwam 't antwoord: „neen, o, neen, ik had de mijne lief." „Hemeltje," tegelijk van de verbaasde tweelingen.

„Ik dacht niet dat iemand dat ooit kon," mompelde Broer.

„Het was nogal gemakkelijk na het allereerste begin. Het begin is altijd moeilijk," zei de zachte stem verder, „maar toen ze me bij 't naar bed gaan in bed stopte en knuffelde — "

Duimpje bracht een heesch geluidje uit haar pijnlijke keel. Het zou zoo heerlijk zijn ingestopt te worden!

„Toen liet ik er het „stief" af en noemde haar „moeder". Nu moet iemand me zeggen waar ik de bloem vinden kan," zei ze, opgewekt en een eind makende aan alle sentimentaliteit. Zonder verdere stoornis werd het souper klaar gemaakt.

Duimpje's bruine gezicht werd eerst roodbruin, toen kreeg het een donker, koortsachtig rood dat de huishoudster den schrik aanjoeg. Ze was niet onbekend met ziekte maar hier ging er een nieuwe verantwoordelijkheid mee gepaard.

„Geef een kom met warm water voor een voetbad en wat mosterd en gaan jullie een van allen om den dokter!" Ze gaf kalm haar orders, maar voelde zich verre van kalm.

TOOS HOOG.

De bekende en geliefde zangeres en declamatrice, Toos Hoog, die door een knieongeval gedurende twee jaar verhinderd was op te treden in het publiek, zal binnenkort voor de 150ste maal optreden. Velen onzer lezers zullen dit zeker met genoegen vernemen.

Haar hart klopte hevig. Den geheelen nacht hield ze het kleine lichaam in haar armen, het wiegende en sussende. Duimpje begon later te ijlen en sprak over allerlei. Eindelijk begon ze over stiefmoeders.

„Neem ze weg," smeekte ze; „laat geen een me pakken! Ik ben niet stout geweest, in 't geheel niet — beloof me dat u me verbergen zult als u een ziet komen. Het is leuk om bij 't naar bed gaan geknuffeld en ingestopt te worden, is 't niet? Wat vertelde u ook alweer. U zei — u zei dat u er een bent — dat vergeet ik telkens!"

„Ik had er een, lieveling."

„En u hield van haar; zei u niet dat u van haar hield?"

„Ja, kindje, heel veel." — „Dan — dan zal ik ook van de mijne houden. Waar is Marie? — Ik wil dat Marie komt! — Neen, toch niet, ik wil liever slapen. Zegt u haar dat ik van de mijne wil houden." — „Ja, lieveling. Ga nu maar slapen." — „Maar ik wou dat ze was als u!" — „Dat is ze, poesje."

„En zal ze me instoppen?" — „Op deze manier, lieveling." — „O — o, zeg 't toch aan Marie! Wat zal Marie ervan zeggen!" — „Marie zegt dat we dan allemaal van haar zullen houden," fluisterde een snikkende meisjesstem. „Dat zouden we allen, Duimpje, als ze lief was." — Gedurende vijf dagen hield de koorts aan, ondanks den dokter en de nieuwe huishoudster. Toen plotseling, zooals dat dikwijls bij kinderziekten 't geval is, daalde de temperatuur en was het gevaar geweken. In die dagen en nachten waren Marie en de vreemde vrouw elkaar zeer na gekomen.

„*Ik* ben zoo blij dat ú gekomen bent en niet — niet zij," riep het meisje dankbaar uit. „Zij zou net gedaan hebben wat ik gedaan heb," antwoordde de andere nijdig. Ze was heel moe.

„Dat zou ze niet kunnen, ze is een stiefmoeder!" wierp Marie terug. Marie was ook moe. — „Ik ben 'n stiefmoeder."

„U!" het leek onmogelijk. — „En je zei dat je haar zou liefhebben als ze was zooals ik — je zei dat je zou —"

„Maar dat is ze niet — dat kan ze niet zijn," hield Marie vol.

„Ze is net als ik, zeg ik je! Zou je mij kunnen liefhebben, kind?" Het ongeduldige in haar toon was nu verdwenen en had plaats gemaakt voor een teederen klank. Marie wierp zich in haar armen. „Dat zou ik! Ik u tot stiefmoeder willen inplaats van haar?"

„Neem mij dan —" begon ze, maar kwam niet verder, want op den drempel stond Freek — vader. Hij had alles gehoord, ze zagen het aan zijn gezicht. Hij sprak geen woord.

„Freek!" Zij legde het slapende kind op Marie's schoot en vloog naar de deur. „Freek, Freek! O, ik zal 't nooit meer doen! Den volgenden keer moet je meekomen — ik heb zoo'n angst gehad! Maar nu is ze beter — en jij bent hier — nu zullen we allen gelukkig zijn."

Marie sloop stil weg. Zij merkten niet eens dat ze langs hen ging. Zij ging naar beneden en verzamelde de kinderen om zich heen. „Luister goed naar me," ze ze. „Er is iets gebeurd — we hebben bijna een week een stiefmoeder gehad en we wisten het niet. Zij heeft Duimpje opgepast en we hebben van haar gehouden. *En dat zullen we voortgaan te doen*. We gaan nu in optocht naar boven om haar te omhelzen."

Broer ging voorop. Met een snellen aanval gaf hij de nieuwe kleine moeder een van zijn „beerenpakkerds" en een voor een volgden ze zijn voorbeeld.

Temidden van dit alles werd Duimpje wakker en verklaarde op zwakken, maar triomfantelijken toon. „Ik heb 't al lang gedaan!"

EMMY VAN ARTEVELDE.

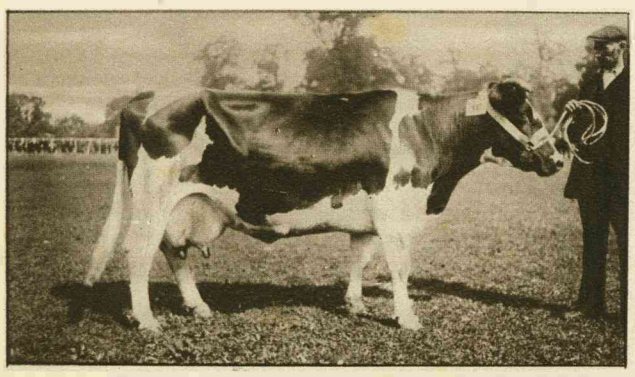
„ENGELSCHMAN"

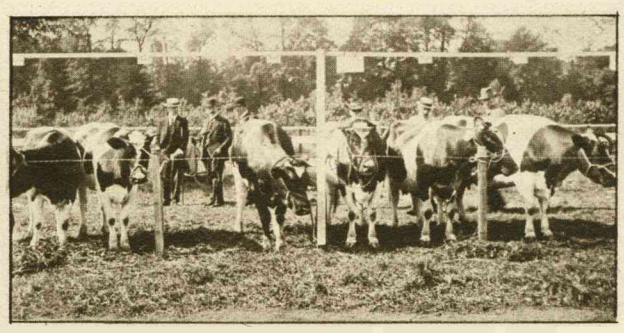
Humoreske door P. SCHRAVESANDE

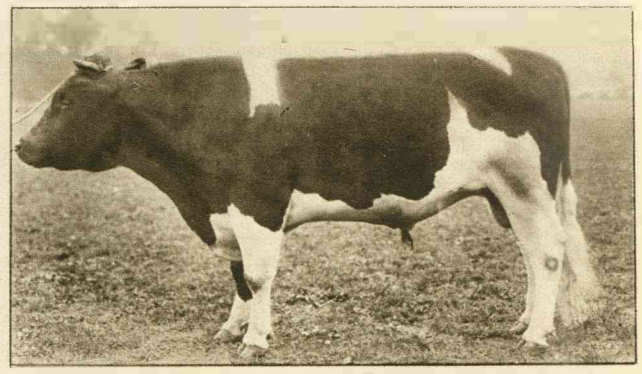
Gepasseerden Zaterdagmiddag stapte ik in den trein naar Amsterdam, om den Zondag bij mijn familie in de Amstelstad door te brengen. Ik gevoel, dat dit feit op zichzelf niet der vermelding waard is, want hoevele menschen doen niet hetzelfde, maar ik wilde U iets vertellen van een leuke gebeurtenis, waarvan ik in den trein getuige was.

Aan de Delftsche Poort te Rotterdam stapte ik in en was zoo gelukkig een hoekplaatsje te bemachtigen in een tweede klasse rook-coupé, recht tegenover een zeer mager en ijselijk voornaam jongmensch, dat van mij, nietige aardworm, niet de minste notitie nam. Hij was verdiept in het lezen van „The Times", wat bij mij de zeer rechtmatige veronderstelling wekte, dat ik het genoegen had vis à vis met één der zonen Albions te reizen. Ik voor mijzelf vind het niets bijzonders een Engelschman of een Duitscher, desnoods een Laplander te zijn, maar sommige menschen, vooral sommige jonge menschen, schijnen dit wel iets zeer bijzonders te

(Zie vervolg op pag. 10.)

FOKVEEDAG IN ZUID-HOLLAND.

Te Rotterdam is op „Woudesteijn" door den Bond van Rundveefokvereenigingen in Zuid-Holland een Fokveedag georganiseerd. In zeer langen tijd was er door mond- en klauwzeer of andere reden geen tentoonstelling gehouden. Thans was er een pracht-collectie fokvee bijeen. Hierboven, *links:* Een koe, die reeds drie jaar achtereen 10.000 liter melk per jaar gaf. Ingeschreven in het Rundveestamboek nummer 7287. Eigenaar A. Velthoen. *Midden:* Bekroonde inzending, klasse XVIII, koe met minstens 3 afstammelingen. Eigenaar H. J. Kruidenier, Charlois; *Rechts:* Hercules II, 1e prijs, klasse III, stieren geboren in 1914. Deze prachtige stier werd kortelings voor *f* 7000.— verkocht. Eigendom der Stierhouderij „Z. H. Type" te Abbenbroek. *(foto's Wolf)*